

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

10. NOV. 1928

ŠTEVILKA

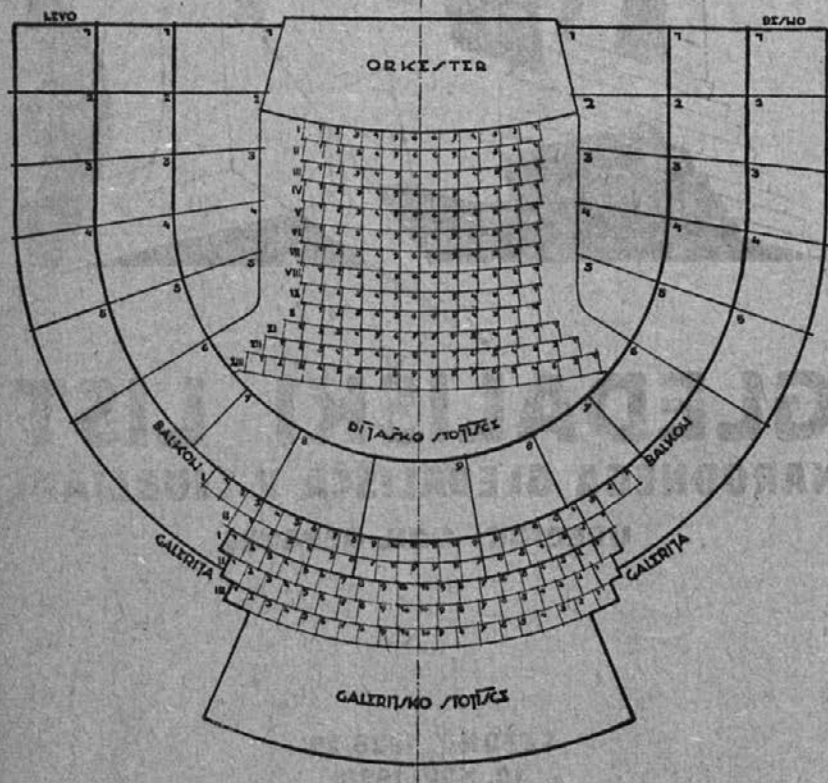
4

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ **CENA DIN 3**

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3.—

C. D.:

Dijaške predstave

V soboto 11. novembra popoldne se otvori s »Stilmondskim županom« vrsta dijaških predstav, ki jih namerava gledališka uprava prirediti tekom letošnje sezone. Z izbiro te Maeterlinckove težke, pretresljive in globoko etične tragedije iz svetovne vojne hoče uprava pokazati, kakšno resnost in duševno razvitost pričakuje ravno od našega dijaškega življa.

Ta priložnost naj nam služi obenem za povod, da spregovorimo na kratko o namenu in pomenu takih dijaških predstav.

Statistično dokazljivo je, da se slovenska javnost še vedno premalo zanima za svoje glavno in narodno gledališče. Pretežno sestavino gledaliških obiskovalcev tvorijo še vedno meščanski srednji stanovi, torej po večini uradniki, obrtniki in mali trgovci. Znatno manjše število tvorijo že bogatejši trgovci in dijaki, razmeroma najmanjše pa delavci in kmetje. O vseh drugih bomo razpravljali o prvih prihodnjih prilikah, za danes se omejimo zgolj na razmerje našega dijaštva do našega narodnega gledališča.

Če sodimo po zasedbi dijaškega stojišča (s podmeno, da tvorijo tam vsaj večino občinstva dijaki), potem ne moremo biti z opazovanjem vedno popolnoma zadovoljni. Vse je v redu in prav in tudi razumemo, da se hoče naposled tudi dijak odpočiti in oddahniti od težkih ur dnevnega pouka (tako nekako se namreč navadno motivira v gled. krogih lažji, zabavnejši reper-toar), toda, navsezadnje, vprašanje nam bodi kljub temu dovoljeno — kdo pa naj potem sploh še ima smisel za resno umetniško literaturo, če bo že mladina, ta najzanesljivejša prijateljica vsega resnega in plemenitega dela začela pojemati in pešati? Tako-le vprašanje človeka tare. Včasih in v univerzitetnih mestih je še danes tako, da je dijaško stojišče precej merodajno mesto v gledališki dvorani, kajti vodstva natančno vedo, s kako resnim činiteljem imajo tankaj opravka. Tam se študentje svojega dobrega imena tudi zavedajo in se trudijo, da si ga tudi pošteno ohranijo. Pri nas pa na žalost opazamo, da

naši dijaki te hvalevredne ambicije nimajo v toliki meri, v kolikor bi bilo to želeti. Naše dijaštvo — vsaj po mojem vtisu — vse premalo spoštuje stanovsko tradicijo in zato tudi premalo vsako, zlasti pa gledališko umetnost. Nič nočemo tajiti in prikrivati, da tiči morda res največji del krivde tega žalostnega dejstva v celotnem sistemu našega šolskega (predvsem seveda srednješolskega) pouka. Spominjam se — sedem let sem tlačil klopi srednje šole in v vseh sedmih dolgih letih nisem slišal niti besedice o gledališču. Vsaj o slovenskem ne. O Nemcih seveda pa smo morali natančno vedeti, zakaj sta se Gottsched in Neuberica v začetku 18. stol. po gledaliških prepirlala. Ne vem, če so gg. profesorji tudi danes o gledališču še istega mnenja, vem samo, da za mojih let tega mnenja sploh niso imeli ali pa so ga obdržali lepo zase in za druge izvenšolske razgovore. Mislím, da bo treba temu pomanjkanju najhitreje in najodločneje odpo-moči. Razveseljivo je vsekakor, da so tudi že iz profesorskih vrst samih izšle podobne pobude. Gledališče in dijaštvo bi moralo živeti v najtesnejših in najlepših stikih. Tega se mora zavedati prav tako vodstvo gledališča, kakor tudi mladinski vzgojitelj in končno si mora biti v svesti tega tudi mladina sama.

Od GLEDALIŠKEGA VODSTVA pač drugega ne moremo zahtevati kakor to, da té takozvane dijaške predstave redno prireja. Če se hočemo izraziti jasneje, potem vključuje pojem »dijaška predstava« naslednje tri točke: 1. primeren r e p e r t o a r, to se pravi, izbrana dela resnega, izključno umetniškega in vzgojnega značaja iz klasične in moderne, izvrne in tuje literature, vse to seveda po izvestnem načrtu, ki ga zdajle natančneje ne moremo objavljati. 2. primeren čas, ko je dijaštvo vsaj po večini prosto pouka, za kar so se doslej še najprikladnejše izkazali sobotni popoldnevi. Dan predstave se po okrožnicah in časopisnih nolicah pravočasno objavi. 3. primerno znižane c e n e, da so od časa do časa tudi dijaštvu dostopni boljši prostori (sedeži) za zmerno vstopnino.

To je — vsaj v glavnem — vse, kar more storiti gledališka uprava.

ŠOLSKE UPRAVE pa bi morale storiti v svojem področju spet vse, kar je v njihovih močeh. Razen z vposlanimi plakati bi morale še s posebnimi okrožnicami opozarjati svoje dijaštvo na važnost takih gledaliških prireditvev. Gg. profesorji in učitelji naj bi v svojih poučnih urah pred predstavo spregovorili vsaj nekaj uvodnih besed o pisatelju in o vsebini za vprizoritev določenega dela. Tako bi gojence za lepo in potrebno stvar pravočasno zainteresirali, obenem pa bi jim tudi razumevanje in uživanje umetnine izdatno olajšali. Tudi po predstavi naj bi bila vsaj prva ura slovenščine posvečena temeljitejšemu pomenku o izvajanju vprizoritvi. Izven vsakega dvoma je, da bi bili taki razgovori za vzgojo naše mladine prav tako važnega pomena kakor vsa druga navadna razpravljanja v navedenih urah. Verjamemo pa, da so včasih za profesorja malo težji kakor pa eno-

lično ponavljanje slovnice ali pa mehanično branje na slepo izbranega besedila.

V tretji vrsti (saj je že to žalostno, da šele v tretji!) pa bi se moralo zganiti seveda tudi DIJAŠTVO samo. Visokošolsko in srednješolsko. Hudirja, ali pa bomo morali res že obupavati in si dati od škodoželjnih, dijaštvu nenaklonjenih elementov res vedno nanovo dopovedovati, da se današnji študentje ne brigajo za nič drugega več kakor za strankarije, krokarije in za bodoča korita? Ali si bomo res dali metati v obraz, da je današnjim študentom vsako resnejše delo, zlasti pa umetnost, deveta in zadnja briga? Pravega študenta morajo taki in podobni očitki gotovo boleti, toda z uspehom ubraniti se jih tako dolgo ne bo mogel, dokler se večina našega dijaštva ne bo s ponosom zavedla staroslavne časti in slovesa svojega večnolepega, a resnega in odgovornega poklica.

Zdi se nam, da sta pomen in korist teh dijaških predstav tudi udobnejšim glavam tako očevidna, da vsako zadevno razlaganje in dokazovanje lahko z mirno vestjo opustimo. Prepričani pa smo: če bi se naši profesorji in naši dijaki le za majhno spoznanje bolj zavedali svoje odgovornosti, zavedali svoje dolžnosti — nič drugega bi jim ne bilo treba storiti kot vršiti samo svojo poklicno in svojo človeško dolžnost — dijaške predstave bi se brez vsake težave obnesle in bi se zlasti v moralnem pogledu bogato izplačale.

Slavko Osterc:

„Iz komične opere“

(Nekaj razlage k premijeri.)

Vedno sem pri glasbi dajal prednost ritmu pred harmonijo in pred polifonijo. Plesne ritme podcenjujem radi kurjih oces, ki jih je moja sestrična dobila potom neumornega plesanja. In zdijo se mi šablonski. V ritmu vidim največji kos originalnosti. Konzervativci so včasih mnenja, da hočem biti za vsako ceno originalen, — v glasbi seveda. No, to je jasno! Ne vem, kako bi človek mogel pisati originalno, ako bi tega hotenja ne bilo. In navsezadnje vendar do popolne osamosvojitve manjka vsakemu »produktivnemu« šče precejšnja porcija ... V ritmu vidim življenje, radost, komiko. Ni čuda, da sem si za uglasitev izbral komičen sujet, — ki sem ga poskusil potom glasbe potencirati v grotesko, v sketch. Torej: moja »Komična opera« pravzaprav ni komična opera, ampak muzikalen sketch. Vsebina? Preplankana iz Murgerjeve komedije enodejanke. Nastopi pet oseb: tri »daljše«, dve »krajši«. Bivši kapetan Dubreuil trpi na nekomodnosti, ker mora biti nekak oče ovdoveli mladi in lepi Julietti. Na njeno željo sta oba v Parizu, kjer čakata na ženina. Ona Pariz ljubi, on ga sovraži. Z razbijanjem vaz in revolverskimi strelji si miri živce in hrepenenje po Braziliji, kjer cvete njegov najljubši šport, trgovina s sužnji. Ima zanjo pripravljenega ženina, trgovca

Charvalu-a, ki naj bi jo prišel zvečer snubit. Ta je tako pozabljev, da si vsak dan zabeleži opravke naslednjega dneva. V komični operi pozabi nekoč v loži svojo beležnico, ki jo najde Raoul Gérard. Ta je drugačen tič. Vstaja ob pol dvanajstih, zajtrkuje, po zajtrku obeduje, potem gre spat itd. ter ima »stotisoč liver letnih rent«. Da bi spravil v svojo vsakdanjost malo menjave, izpolni usodnega dne Raoul napisanih osem točk ter s tem reši Dubreuila Pariza, Evrope in Juliette, Julietto vdovskega stanu, Charvalua zakonskega jarma in sebe zlate svobode. Služkinja Roza je objekt Dubreuilovih izbruhov. Charvalu pride tik pred koncem iskat svojo beležnico in izve, da je mesto njega opravil vse Raoul, kar pa ga ne spravi iz ravnotežja. Ko vidi, da se mu smejijo vsi, — celo neumorna Roza, prasne tudi on v smeh.

Glasbeni slog je sodoben ter se izogiba vsake pompoznosti. Orkestralna zasedba je komorna, samo štiri prve in štiri druge gosli, viole, čela in basi so pa po dva. Instrumentacija je prozorna, komorna. Sketch sestoji iz kratke predigre ter sedmih točk, med katerimi je proza. V glasbenih točkah menjava petje z melodramom in recitacijo. Duetov, tercetov in ansamblov ni, le h koncu se smeji vseh pet v kratki fugirani vložki. Prozo spremlja ostanatna figura tolkal. Važnost sem polagal na to, da bi orkester pevca oz. recitatorja nikdar ne preglasil.

Vprizoritev si predstavljam kot grotesko, po možnosti brez realizma. Sicer pa prepuščam scensko in režijsko plat predstave popolnoma pojmovanju onih, ki so v tej stroki bolj doma kot jaz. Zelo sem zadovoljen, da tvori moj sketch skupen večer s Stravinskega »Oedipusom«, ker je zame Stravinski danes mojster mojstrov in — če me »ubije«, vsaj vem, kdo me je.

Niko Štritof:

Igor Stravinski: „Oedipus Rex“

Oratorijska opera v dveh dejanjih.

(Besedilo: I. Stravinski in J. Cocteau. Latinski prevod: J. Danielou.)

Edip, kralj thebanski je sin kralja Laja in kraljice Jokaste. Ker mu je prorokovano, da bo ubil lastnega očeta in za ženo vzel lastno mater, mu stariša prebodeta noge in ga izpostavita na gori Kitheron. Odtod njegovo ime Oedipus = nabreklihogi. Izpostavljenega dečka najde pastir in ga nese korintskemu kralju Polybu. Ta ga posinovi. Ko Edip doraste, gre v Thebe, ubije med potjo starca, ne da bi vedel, da je to njegov oče Laj.

Tisti čas trepeta Thebe pred grozovito Sfingo, mističnim bitjem — pol človekom, pol živaljo: glava človeška, trup levji, kremplji jastrebovi — ženska. Vsakemu, ki se ji približa, zastavi uganko: zjutraj po štirih, opoldne po dveh, zvečer po treh? Kdor ne ugane, ga trešči v prepad. Pride pa Edip in reši uganko: Človek. Sfinga se strmoglaví v prepad. Thebe so rešene. V zahvalo za rešitev postavijo Tebanci Edipa za kralja in mu dajo kraljico Jokasto,

mater njegovo, za ženo. Ona mu rodi dva sina in dve hčeri, od teh je najznamenitejša Antigona. Očetomorstvo in krvoskrunstvo kaznujejo bogovi nad Thebami s kugo. Thebanci so zaradi kuge vsi iz sebe. Prosijo Edipa, naj jim pomaga. Edip jih je rešil že enkrat propasti (Sfinge), zato zaupajo vanj. Edip prosi proročišče v Delphih za nasvet. Proročišče zahteva kazen za Lajev umor. Morilec da je treba iskati v Thebah in da je »kralja umoril kralj«. Prej ne bo konec kuge, dokler Thebanci krivca ne izženejo.

Resnica pride na dan... Mati-žena se v obupu obesi, sin-mož pa si iztakne oči. Edipa izženejo. Slepega vodi Antigona, njegova hčerka-sestra kot berača po deželi. V Athenah Edip umre.

Edipa je opeval že Homer. Dramatično najpomembnejša obdelava te snovi je Sofoklejeva trilogija: »Kralj Edip«, »Edip na Kolonu« in »Antigona«. Tragedije o Edipu sta pisala tudi Aishylos in Euripides.

Storija je brutalna, kakor jo le more roditi orient, Balkan. Lapidarna je. Groba skala, ki te neusmiljeno tišči k tlom. Ni kip, izklesan očem v zabavo.

Na to snov je napisal Stravinski oratorijsko opero. Značilna za opero proti oratoriju je nekaka navidezna resničnost. V operi osebe agirajo, scena je zgrajena perspektivno. Quasirealnost. Ne tako v oratoriju. Oratorij se poje v koncertni dvorani, pevci stoje nepremično. Aktivna je samo misel, petje. Tudi najmanjši gib je izločen.

Stravinski je ubral drugo pot. Spojil je elemente opere in oratorija v novo formo, »oratorijsko opero« ali če hočete »operni oratorij«. Ni čuda, da je posegel po grški tragediji. Težišče grške drame leži v zboru. Tudi Stravinskemu je zbor (= muzikalna misel) nosilec. Scena, kostumi itd. so mu samo v oporo, ilustracijo. Igralec »pride«, brez igre odpoje svojo vlogo in »odide«. Celo tako daleč izpelje Stravinski derealizacijo, da n. pr. Kréon, svak Edipov, niti ne »pride« ne, ampak ga zavesa odkrije. Morda je značilna za razresničenje Oedipa Rexa okolnost, da je bil prvotni tekst napisan francoski (Cocteau), pozneje pa preveden na latinsko. Autor je menda čutil tudi v živem jeziku realnost in dal prednost m r t v e m u, da podčrta neresničnost odra. Tudi maske pomenijo izločenje mimike (= resničnosti).

Dejanja na odru pravzaprav sploh ni. Kar se zgodi, se zgodi za odrom, nastopajoči so samo pripovedovalci dogodivščin. Tako n. pr. zbor ne predstavlja Thebancev, ampak le pripoveduje, kako so Thebanci Edipa prosili itd. Zbor samo referira in glosira.

Tudi muzika Stravinskega je objektivizirana, stilizirana. Kontrapunktično-harmonična je, pri čemer pa ne vzemi kontrapunkta žonglersko in harmonije ne preozkosrčno. Glasovi so pač samostojno izpeljani in kjer trčijo skupaj, nastane akord. Disonanc se pa ne ustraši!

Opozarjam na speve solistov, ki spominjajo na guslarske recitacije oziroma ritualne cerkvene napeve. Orkestracija: malo godal, več pihal.

Pojemo v latinščini. In sicer: *Laium ulkiski, quid fakiendum* itd. Zgodovinsko-fonetiška preiskava je namreč dognala, da so Latinci izgovarjali vsak »c« kot »k«. V resnici tudi dandanes v teh pozicijah ne pozna noben romanski jezik glasu »c«. Francozi ga n. pr. pretope v »s« (ç), Italijani v »č« itd. Kdor se pa zanima za izgovarjavo latinščine, kakor smo se je učili doslej po gimnazijah, naj se informira pri g. Erazmu iz Rotterdamma* *De recta latini graecique sermonis pronunciatione* 1528.

Odlomek iz Klavndove igre: „Krog s kredo“

(Poslovenil Oton Župančič.)

Iz zadnjega akta (sklepni prizor).

Haitang: Dete moje! Dete moje! Ti moja pantrska glavica, moj risji oček, moje zajčje ušesce, moje marelično ličece, ti moja breskova ritka! Nosil si kapico, jaz sem jo splela, kraguljčki ti cingljajo na nji! Kako sladko dehtiš, kadar te poljubim! Tudi lepo ime si dobil: Li; to pomeni luč, luč mojega življenja! Svetilka v mojo noč! Tako sem vesela in srečna od tebe! Hvalim najvišje bitje, da me je ustvarilo, starše, da so me vzredili, zemljo, da me je živila!

Ljubezen spravila je vse na dan.

Mrak črni od ljubezni je pregnan.

Ljubezen govori — in laž molči,

Ljubezen vstaja — in napuh beži.

Ljubezen solncu vžiga žar,

Ljubezen razbesni vihar,

Ljubezen smrti vstavi pot,

Ljubezen sama vsepovsod.

Cesar: Haitang —

Haitang: Moj cesarski prijatelj —

Cesar: Besedo še, preden te odpustim —

Haitang: Me odpustite, zapustite že?

Cesar: Tisto noč, ko te je Ma kupil v Tongovi hiši, ali še pomniš?

Haitang: Kako bi pozabila tisto noč, ko sem vas prvič videla —

Cesar: Povej mi, kaj se je zgodilo tisto noč doma pri Mau?

Haitang: Privedli so me v pritlično sobo, iz katere so šla vrata na vrt. Jokala sem, prosila, naj mi dajo mir. Gospod Ma me je pustil samo. Stopila sem na teraso. Mesec je sijal. Cvetje je duhtelo. V parku je žuborel vodomet. Bilo je tako zatohlo, da sem pustila dver na vrt odprto. Ko sem legla, sem imela čudne sanje.

* Erazem, znameniti humanist, je bil korektor grških tiskov pri Frobeniu, takratnem največjem znanstvenem založništvu v Baslu (1521). Njegov kolega, korektor latinskih tiskov je bil Slovenec Lenart Budna, pozneje delaven protestant v Ljubljani.

- Cesar: Kaj se ti je sanjalo?
- Haitang: Sanjalo se mi je, da ležim v sobi pri Mau, kjer sem tudi zares ležala, in da se je priplazil po parku mlad gospod, kakor se plazi panter. Stopil je v mojo sobo, sedel na kang, kjer sem ležala, legel k meni, me ljubil in objemal kakor zakonski mož svojo zakonsko ženo.
- Cesar: Kako, da si te sanje tako zvesto ohranila v spominu?
- Haitang: Ej, dragi gospod, sanjalo se mi je o vas, da ste prišli k meni. In ako prav premislim, sem bila v sanjah od srca vesela, da ste ubrali vi cvet parka mojega.
- Cesar: Vse to se ti je sanjalo?
- Haitang: Samo sanjalo se mi je.
- Cesar: Kar se ti je sanjalo, Haitang, se je tako v resnici dogodilo. Za tabo šel sem tisto noč, prelezel bambusov sem plot, se splazil v tvojo spalnico in videla si se tako mi lepa, da sem se v hrepenenju vnel in nisem mogel več strasti krotiti. In ljubil sem te, ko si spavala, in enkrat le v snu tiho vzdihnila. Mi moreš oprostiti, kar sem si drznil iz ljubezni prevelike?
- Haitang: Vse oprostim ti, če ta nežni cvet priznaš za svoj, ker je v resnici tvoj.
V vetru rojen, v viharju je spočet,
in kumoval mu mesečni je soj.
- Cesar: Še danes narodu naznanim, da si moja žena.
- Haitang (dvigne dete kvišku):
Moja lunica! Moje sončece!
V bolečinah rojeno detece!
Vse, kar bi te kudega naj doletelo,
vse moje srce je nase vzelo.
Zvonovi vsi ti srečo naj pojo,
vse radosti se v tebi naj zbero!
S pravičnostjo s sveta preganjaj bedo —
tako uči nas krog, začrtan s kredo.

Prva mladinska igra

V drami je prišla ta mesec na spored prva mladinska igra letošnje sezone in sicer je to Pitrayeva po romanu Mme de Ségur dramtizirana pravljica »Modri osliček Miško«, v kateri igra dobri in navihani osliček Miško glavno vlogo. Naši mladini bo s to priščno in ljubko igrice gotovo zelo ustrezno. Obenem pa se nam nudi prilika, da se na ta način seznanimo poleg dosedaj običajnih nemških otroških iger (»Snegulčica«, »Pepelka«, »Rdeča kapica« etc) tudi z enim najznačilnejših komadov francoskega mladinskega slovstva. Režijo ima prof. Šest.

Prihodnje dramske novosti

Za proslavo stoletnice smrti Leva Tolstega se bo vprizorila njegova tragedija »Živega mrtveca«. Glavno vlogo Fedje bo igral v letošnji zasedbi g. Rogoz, režijo pa ima g. ravnatelj Golia. Zasedba in režija bosta deloma spremenjeni in obnovljeni.

Za proslavo desetletnice Cankarjeve smrti pa pripravlja drama vprizoritev dramatične pesmi »Lepa Vida«, s čemer pride to Cankarjevo delo v poklicni izvedbi drugič na ljubljanski oder. Režijo ima g. Ciril Debevec.

MODRI OSLIČEK MIŠKO.

Komedija v petih dejanjih. — Po romanu Mme de Ségur priredil Paul Pitray. — Poslovenil M. Skrbinšek. — Režiser prof. O. Šest.

Osebe:

Miško } osla	Pahor	Puran, oskrbnik	Lipah
Muki }		Gospa Sekarca	Mira Danilova
Babica	Medvedova	Andrej } dva kmeta	Jerman
Vitez Bertonec, njen		Jaka }	Potokar
zeta	Cesar	I. tat	Smerkolj
Ivan, njegov sin	Debeljakova	II. tat	Kovič
Ivanka, njegova hčerka	Vida	Doktor Tudu	M. Skrbinšek
Henrik, njegov nečak	Sancin	Marius	Bratina
Kamila, njegova		Frika, njegova žena	Rakarjeva
nečakinja	Slavčeva	Lipe } vlomilca	Kralj
Gusti, dečko	Jan	Luce }	Debevec
Župan	Kaukler	Reza, narednikova žena	Mauserjeva
Poročnik	Gregorin	Pisker, kuhar	Kovič
Narednik Krpar	Plut		

I. dejanje: Oslovska dirka. II. dejanje: Tatovi so ujeti. III. dejanje: Produkcija komedijantov. IV. dejanje: Poredni Miško. V. dejanje: Skesani Miško.

OEDIPUS REX.

Opera-oratorij v dveh dejanjih, po Sofoklu napisala I. Stravinski in J. Cocteau, vglasbil I. Stravinski. — Dirigent: A. Balatka. — Inscenacija: prof. I. Vavpotič. — Scenske slike: M. Polič.

Osebe:

Edip	Št. Marčec
Jokasta	V. Thierry-Kavčnikova
Kreon	J. Betetto
Tirezija	E. Rumpel
Pastir	S. Banovec
Sel	J. Betetto

Zbor.

IZ KOMIČNE OPERE.

Muzikalni sketch v enem dejanju, po H. Murgerju napisal in vglasbil S. Osterc. — Dirigent: A. Neffat. — Režiser: prof. O. Šest.

Osebe:

Raoul Gérard	V. Janko
Dubreuil, bivši kapitan	J. Povh
Julietta de Santenis,	
njegova nečakinja	Št. Poličeva
Roza, komornica	N. Španova
Charvalu	L. Drenovec

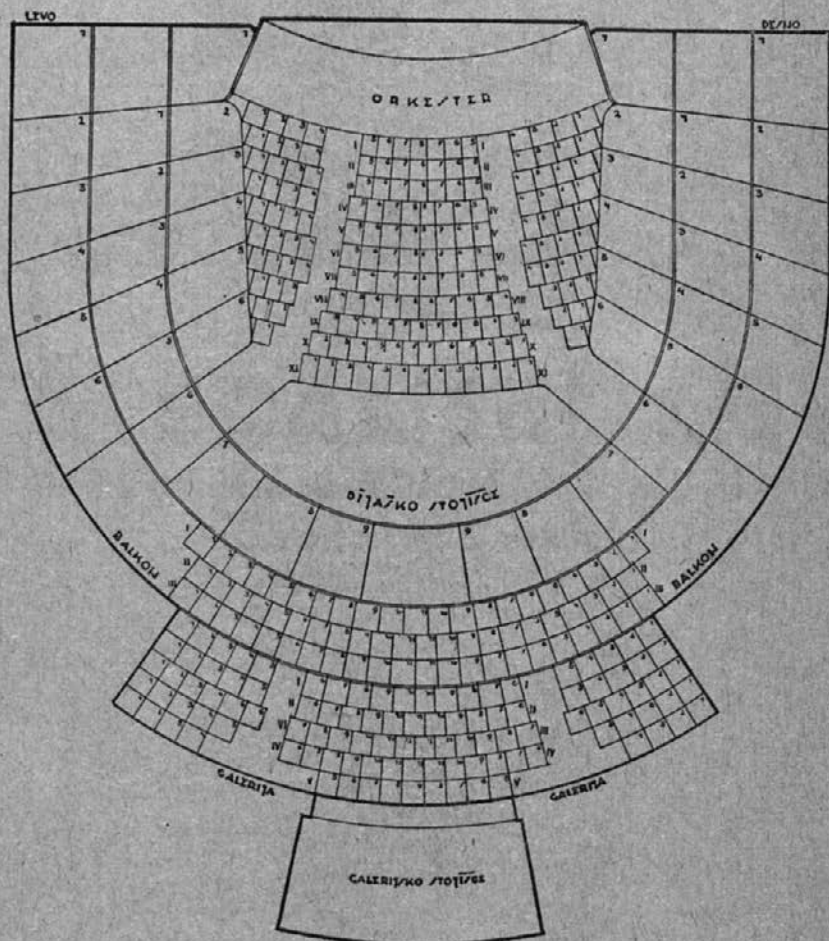
V Parizu l. 1860.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani.
Urednik: Ciril Debevec. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

NAZARJTEV SEDES

OPERA

